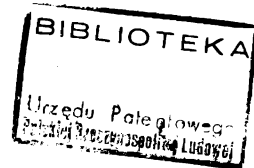


25 października 1930 r.

URZĄD PATENTOWY



E03c 1/29



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 12410.

Kl. 85 e 12.

Leo Schlösinger
(Wiedeń, Austria).

Nieprzepuszczające woni zamknięcie syfonowe do umywalek i tym podobnych przyborów kanalizacyjnych.

Zgłoszono 25 lutego 1928 r.

Udzielono 20 sierpnia 1930 r.

Pierwszeństwo: 26 lutego 1927 r. dla zastrz. I (Austria).

Wynalazek dotyczy nieprzepuszczających woni zamknięć syfonowych do umywalek i tym podobnych urządzeń kanalizacyjnych. Syfony te składają się z kadłuba, otaczającego pionową rurę zanurzoną w wodzie, i są zaopatrzone w boczny króciec odpływowy, a zamknięte u dołu nakręcanym na kadłub kapturem półkulistym. Syfony takie mają tę wadę, że w wąskiej szczelinie pierścieniowej, otaczającej zanurzoną rurę, przez którą przepływa woda brudna, oraz przy nasadzie króćca odpływowego spływające wraz z brudną wodą nieczystości łatwo się zatrzymują, prowadząc do szybkiego zatkania się odpływu. Pomimo tej niedogodności zamknięciom syfonowym tego typu daje się

pierwszeństwo przed używanymi dawniej zamknięciami, nieprzepuszczającymi woni, wykonanymi jako rury kształtu litery U, ponieważ mają one ozdobniejszy kształt i po odjęciu kaptura łatwo dają się oczyścić.

Wynalazek dotyczy zamknięć syfonowych, nieprzepuszczających woni, powyższego typu i polega w zasadzie na tem, że rura zanurzona jest umieszczona mimośrodowo w stosunku do otaczającego ją kadłuba, a mianowicie o ile możności jak najbliżej jego ścianki, przeciwległej króćcowi odpływowemu. Skutkiem tego połączenie kadłuba z króćcem dopływowym jest przesunięte w stosunku do kaptura zamykającego części kadłuba, zaopatrzo-

nej w boczny króciec odpływowy, aby w ten sposób bez powiększenia średnicy kadłuba można było uzyskać zwiększenie przekroju, przez który przepływa woda, zwłaszcza przed otworem odpływowym.

Fig. 1 i 2 przedstawiają widoki z boku syfonu znanego oraz syfonu, stanowiącego przedmiot wynalazku, fig. 3 — przekrój pionowy syfonu w powiększeniu, fig. 4 i 5 — przekroje według linii A—A i B—B na fig. 3.

Zarówno znane dotychczas, jak i syfon niniejszy nieprzepuszczający woni, składa się z kadłuba *a*, w którym jest osadzona pionowo rura zanurzona *b* i który jest zamknięty zdołu kapturem *i*, połączonym tak, że go można odejmować, np. zapomocą odpowiedniego narzędzia. Dopływ wody brudnej odbywa się przez króciec *f*, oznaczony liniami przerywanymi (fig. 3), zamykany u góry kurkiem lub innym zaworem *g*; odpływ tej wody odbywa się przez króciec boczny *c*.

W znanych zamknięciach syfonowych (fig. 1) osie króćca *f* i rury zanurzonej *b* pokrywają się z pionową osią kadłuba *a* i kaptura *i*. Jeżeli, celem utrzymania jednostajnej szybkości prądu, średnica kaptura *i* wynosi półtora do dwóch średnic króćca *f* (większa nie jest wskazana ze względów estetycznych), natenczas przekrój przelotowy, zupełnie wystarczający do przepuszczenia wszystkiej wody dzięki pierścieniowej szczelinie w kapturze *i*, zatrzymuje większe zanieczyszczenia, np. cząstki mydła, kawałki gąbki lub ścierek, które więzną w tej wąskiej szczelinie i gromadzą się tam wraz z mydlinami, zmieszane częstokroć z kłakami, co pociąga za sobą zatkanie odpływu. Jeżeli kadłubowi *a*, celem ozdobienia, będzie nadany zwężony kształt stożka ściętego (fig. 1), możliwość zatkania kadłuba *a* zwiększa się na wysokości króćca odpływowego *c*, gdzie pierścieniowa szczelina zwęża się.

W nieprzepuszczającym woni zamknięciu syfonowym (fig. 2—5) zanurzona rura *b* jest osadzona poza osią kadłuba *a* i kaptura *i*, a mianowicie o ile możliwości najbliższej ścianki kadłuba, przeciwległej króćcowi odpływowemu; wskutek tego dolna kryza kadłuba *a*, do której przykręca się kaptur *i*, przesunięta jest względem otworu króćca dopływowego *f* (na rysunku na prawo). Jeżeli ze względów estetycznych kadłubowi *a* nadać w tym przypadku postać zwężającą się ku górze, to nie będzie on już miał kształtu prostego stożka ściętego (fig. 1) lub ciała obrotowego, lecz otrzyma kształt zbliżony do ukośnego stożka ściętego z tworzącą pionową, nawprost króćca *c* (fig. 2). Dzięki temu bez powiększania kadłuba *a* i kaptura zamykającego *i* w tym kapturze, wytwarza się sierpowata szczelina o szerokości *h* (fig. 3) blisko dwa razy większej, niż szerokość szczeliny pierścieniowej w znanych zamknięciach (fig. 1). Poza tem przestrzeń w kadłubie *a*, znajdująca się obok króćca odpływowego *c* (fig. 1) między ścianką kadłuba *a* rurą *b*, niewyzyskana na przepływ wody (na lewo od rury *b* fig. 1) będzie przesunięta na przeciwną stronę rury *b* do króćca odpływowego *c*, przez co rozszerzy się przekrój odpływowy również prawie dwukrotnie. Pozwala to na nadanie tworzącej stożka ściętego *a* (z wyjątkiem pionowej tworzącej) kształtu zlekka wklęsłego (fig. 5), wskutek czego całe urządzenie otrzymuje ładniejszy wygląd.

Zanurzona rura *b* jest wkręcona w mostek *j* kadłuba *a* lub w króciec *f*.

Rozszerzenie przekroju spustowego prawie podwójne, a mianowicie zarówno w kapturze *i*, jak i przed króćcem *c*, niemal zupełnie usuwa obawę zatkania się syfonu.

Osiaga się to bez jakiegokolwiek oszpececia wyglądu zewnętrznego z przodu syfonu, który nie różni się od dawnych, również i w widoku z boku kształt jego nie u-

lega łatwo dostrzegalnej zmianie zasadniczej. Przez zdjęcie kaptura i ułatwia się dostęp do króćca wylotowego *c*, który daje się z łatwością oczyścić bez wyjmowania rury *b*.

Znane są już, szczególnie w zakładach przemysłowych, zamknięcia syfonowe, w których część dolną rury syfonowej w kształcie litery U zastępuje zbiornik, wyposażony u dołu w rurę spustową oraz w odgałęzioną ku górze rurę. Wynalazek niniejszy nie dotyczy takich zamknięć nie wchodzących, z powodu nieestetycznego wyglądu swego, w rachubę w przyborach kanalizacyjnych gospodarstwa domowego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Nieprzepuszczające woni zamknięcie syfonowe do umywalek lub tym podobnych naczyń, w którym kadłub, otaczający wewnętrzną rurę zanurzoną, jest zaopatrzony w boczny króciec odpływowy, zamknięty u dołu łatwo zdejmującym się kapturem o przekroju kolistym, znamienne tem, że rura zanurzona (*b*) jest osadzona nie na osi kadłuba, lecz o ile

możności jak najbliżej ścianki jego, przeciwległej króćcowi odpływowemu, przy czem oś króćca wlotowego (*f*) i oś kaptura (*i*) są przesunięte w stosunku do siebie na kadłubie w tym celu, aby bez powiększenia średnicy kadłuba nastąpiło wydattne rozszerzenie przekroju, przez które przepływa woda, zwłaszcza tuż przed króćcem odpływowym.

2. Zamknięcie według zastrz. 1, znamienne tem, że kadłub (*a*), utrzymujący zanurzoną rurę (*b*), wykonany jest niesymetrycznie odpowiednio do jej mimośrodowego położenia, przyczem od góry z przekroju otworu dopływowego przekształca się ku dołowi w przekrój kolisty.

3. Zamknięcie według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że kadłub (*a*) w przekroju posiada kształt stożka ściętego, którego jedną z tworzących jest pionowa, przypadająca naprzeciw poziomej rury odpływowej (*c*).

Leo Schlössinger.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig.3

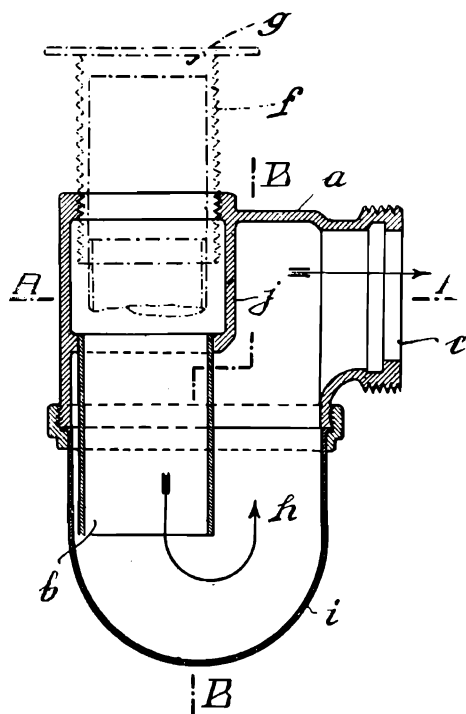


Fig.5

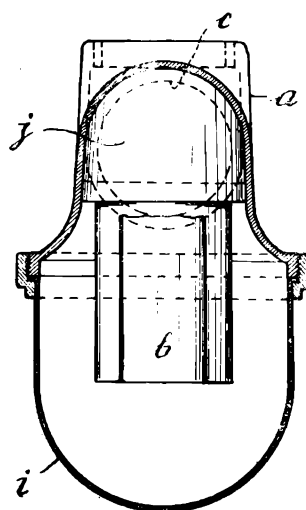


Fig.4

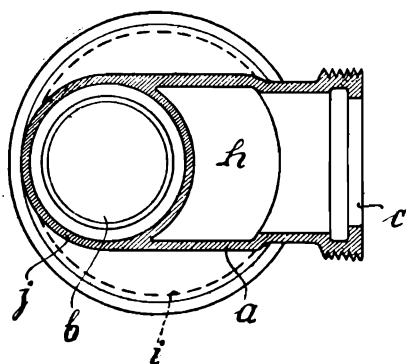


Fig.1

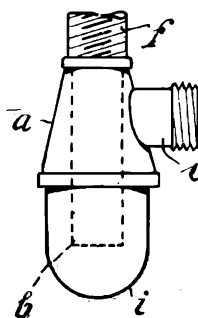


Fig.2

